

O dlouhém rozmlouvání a malém údolí

V daleké zemi, kde skály sahaly až k nebi a rostly na nich borovice, které umí obejmout celý svět, v zemi, která byla tak bohatá a prapodivná, že i Slunce nad ní přelétalo jen tak a nepočítalo živé tvory, v zemi, která se pyšnila nejbarevnějšími medvědy, tekla velká řeka Wang-wang. Vlastně to byla řeka, co není hned tak velká. Tekla jen správně a podle pravidel, hodně jedla měsíční svit a dbala na správné učešání od větru. A tak se stalo, že tolik na svém konci vyrostla.

Vyrostla tak poctivě a velice, že se ani nevešla do svého údolí, a tak, aby ji skály tolik netlačily, protékala ještě údolními vedlejšími a nacházela si nové cestičky, ale ani to nestačilo. Kameny ji tloukly a tlačily, tekla na svém konci skrčeně a nepohodlně a často se i stávalo, že Měsíc hubovala za to, že ji tolik krmil. Jednou do roka to potom nedokázala vydržet, rozlila se z břehů a do krajiny, protahovala se po trávě i kolem stromů, natahovala své vlnky, jak nejvíce mohla, jen aby si od svého těsného údolí odpočinula.

Jenže v tu dobu se pak stávalo spoustu nepěkných věcí. Představte si obra, který se protahuje a nemá oči, kterými by hlídal menší tvorečky, a hledal pro sebe dost místa. Řeka Wang-wang byla slepá, jako každá jiná řeka, a tak museli jednou do roka menší tvorečkové utíkat, co jim pacičky, nohy a nožičky stačily, aby je řeka neutopila.

Veliké Slunce tohle vidělo a trápilo se kvůli tomu. A tak se v poledním žáru, když má nejkrásnější a nejtřpytivější paprsky, sneslo jednou níže k zemi a poslalo své světlo do tmavých skal, které sahají až k nebi a na kterých rostou obrovské borovice.

Tam mezi nimi v klidu a rozjímání žil prastarý mistr Lu-Fu, který si velice rád rozmlouval se stromy a s borovicemi zpíval překrásné ukolébavky. Protože byl vzdělaný, moudrý a rozuměl celému světu jako nikdo široko daleko, poznal hned, že se Slunce něčím trápí, a tak se toho paprsku chytil a zeptal se, co se děje. A Slunce mu bez okolků všechno hned vypovědělo a poprosilo ho o radu.

Když se Lu-Fu dověděl, co všechno není v pořádku kvůli malému údolí a kolik tvorečků potřebuje pomoc, rozhodl se, že se nechá Sluncem odnést až k převeliké řece Wang-wang, aby si s ní promluvil. Tušil, že bude muset leccos napravit, aby měli tvorečkové v překrásné krajině na konci řeky klidný život a že to nebude jednoduché, nalézt v takovém případě řešení. Ale nacházel řešení rád a s radostí.

Veliké a mocné Slunce odneslo mistra Lu-Fu přímo ke konci malého údolí, kde tlačily kameny řeku nejvíce, a postavilo ho na břeh, ze kterého se Wang-wang nejčastěji a nejraději protahuje. Pak opět vystoupalo výše k obloze a jen vítr sledoval starého muže, jak s ní rozmlouvá.

Lu-Fu nejdříve velice pěkně pozdravil, vytáhl jeden ostrý kámen, o který se voda tloukla, pohladil prázdné místo a posadil se na břehu. Voda se hned nahrnula na místo kamene a řeka zašuměla, jak jí to ulevilo. Lu-Fu se pousmál a ještě jednou vodu pohladil. Věděl, jaké to je, když člověka třeba tlačí boty nebo má malé oblečení a nemůže si pořádně sednout nebo je mu v malém kabátě v zimě zima. A tak se dal s Wang-wang do řeči a rozmlouval s ní tak, aby zapomínala na svá trápení.

Druhý den ho vzbudil malý pramínek, který za ním poslala, aby opět přišel. A tak u ní od té chvíle sedával každý den. Rozmlouval s ní tichým hlasem, šeptal si s vodou a zpíval předlouhé ukolébavky z hor a Wang-wang zapomínala. Nechávala se déle a raději česat větrem a toulala se v myšlenkách se starým mistrem v různých příbězích nebo v dalekých krajích.

Ten rok pak, když pocítila, že se musí protáhnout, rozlila se klidně a opatrně, nespěchala a tvorečkové se v klidu poschovávali nebo jí ustupovali z cesty. Všichni děkovali mistrovi, jak dobře řeku hladí a rozmlouvá s ní, a mnoho domečků, hnízd i pelíšků zůstalo ten rok na svém místě, aniž by je voda jen namočila.

Slunce si oddechlo. Pomohlo starému mistrovi postavit malou chatrč u břehu a každý den ho budilo ve stejnou chvíli, aby šel rozmlouvat s ohromnou řekou. A tak se Lu-Fu přestěhoval úplně a roky opět plynuly v klidu jako v dobách, kdy řeka teprve rostla. Tvorečkové si zvykli na její protahování a Wang-wang se naučila ohleduplnosti.

Jednoho dne si však mistr Lu-Fu vyšel na procházku podél břehů, aby si protáhl nohy, a zpíval si u toho tu nejdlejší, nejkliďnější a nejkrásnější ukolébavku, kterou ho naučily borovice. A čím déle zpíval a šel výš a výš proti proudu, tím víc se mu stýskalo po vysokých skalách, které sahají až skoro k nebi, a po obrovských, staletých a moudrých borovicích, až se zastavil daleko od malého údolí i od Wang-wang a smutně si sedl na zem.

A najednou nevěděl, jak má nalézt řešení svého velikého stesku, když ho tolik tvoreček v údolí potřebuje a řeka čeká na jeho příběhy a pohlazení. Povzdechl si a tu najednou uviděl, že se u malého lesa nechává česat větrem maličká borovice. Stejná jako ty obrovské jen mnohem menší. Lu-Fu hned věděl, že to sem jen nezbedný vítr zavál ztracené semínko, ale protože se sám najednou cítil také tak ztracený, přisedl si k jejímu malému kmínku a začal jí učit všechny ty ukolébavky obrovských borovic. A zapomněl se u toho vzpomínání na hory tak nešťastně, že nezaspíval řece ani s ní ten den nerozmlouval a voda si začala rozvzpomínat na stará trápení.

A na druhý den, několik dní před tím, než se měla Wang-wang protahovat, vylila se z břehů takovou silou, že překvapila polovinu tvoreček ještě v postelích. Protahovala se tak prudce, že povalila i velké a statné stromy a probudila nejen Měsíc z denního spánku, ale i vítr, který měl ten den zůstat klidný a velké Slunce, které chtělo zůstat na pár dnů schované v mracích. Všichni byli překvapeni, a tak chvíli ani nevěděli, jak řeku uklidnit.

Slunce rychle obletělo svět a hledalo mistra Lu-Fu, který tou dobou stále spal pod malým kmínkem mladé zatoulané borovice. A jak ho stínily její husté větve, Slunce ho nenašlo a vrátilo se s nepořízenou. Starého mistra pak zkoušeli najít i vítr a Měsíc, ale také neuspěli. Když všichni uslyšeli, že samotné velké Slunce nenašlo starého mistra, ulekli se, že se řeka strašlivě hněvá a mistra odplavila na vlnce někam daleko, kam nikdo nedohlédne, a že se jí už nepodaří usmířit, a utíkali, co jim nožičky, nohy a pacičky stačily co nejdál od břehů. Ani krása té širé krajiny je nedokázala zastavit. Nechávali za sebou úplně všechno.

Velikému Slunci to ale nedalo. Vědělo, že mistr Lu-Fu musí někde být a že ho zcela určitě přehlédlo. A rozhodlo se, že bude pátrat dál, dokud mistra nenajde. Sneslo se níže k obzoru na místo, kde většina Sluncí zčervená, protože jim všichni koukají pod sukneč, a dlouhými slabými paprsky hledalo ve všech možných skulinách stopu po starém mistrovi. A nepřestalo dokud jeden z těch paprsků nepošimral mistra na nose pod tou mladou zatoulanou borovicí.

Lu-Fu se protáhl, podivil se, že se Slunce tak červená a pousmál se na svou novou přítelkyni, která mu hned začala zpívat jednu z ukolébavek. Jenže také hned poznal, že není něco v pořádku. Neuslyšel totiž obvyklé šumění ohromné Wang-wang, tvorečkové létali, utíkali, skákali od břehů, Měsíc byl vzhůru, i když měl ještě spát, a vítr přenášel vzduchem napětí a zmatek.

A jen udělal starý mistr pár kroků k břehům, hned to uviděl. Wang-wang se protahovala až stromy prašely, vlnky, které tak rád hladil, se proměnily v rozhořčené a divoké vlny, vítr létal raději výš, aby ho sama voda nepocuchala a malé údolí se všemi vedlejšími údolími úplně zmizelo. Starý mistr se zamračil. Jen malou chvíli se řece nevěnoval a už vznikla taková spoušť, se kterou si ani velké Slunce nevědělo rady. A protože se mu stále velice stýskalo po horách, staletých borovicích a předlouhých ukolébavkách, seběhl rychle co nejbliže k té nejdivočejší vodě a rozkřikl se na vlny tak, že se i Měsíc zastyděl.

Wang-wang byla sice řekou ohromnou, ale ne nerozumnou. Po chvíli se uklidnila a začala rozzlobeného mistra Lu-Fu poslouchat. Starý muž jí rádně vyčínil za tu trucovitost, s jakou se protahuje, za to jak zapoměla na to, že i jiní mívají trápení, za to jak přestala být ohleduplná a vyhnala tolik života z krajiny. A pak rozzlobeně odešel do své chatrče a zavřel se v ní.

Věřte nebo ne, i řeky umí přemýšlet. Wang-wang se zastyděla a rozhodla se, že všechno zkusí napravit. Poslala odraz světýlka po vlnce ke Slunci, aby jí poradilo a říkalo jí, co má dělat, požádala vítr, aby jí opět ucesal a Měsíc poprosila o to, aby našel tu malou zatoulanou borovici, se

kterou se mistr zapomněl. Jak tak dávala sama svými vlnkami krajinu do pořádku a stavěla obydlíčka, pelíšky i hnízda na původní místa, poznala, jak těžké je věci vracet narozdíl od protahování, a unavila se natolik, že se večer ráda vrátila do malého údolí, které jí teď najednou začalo připadat útulné.

Když byla krajina zase v pořádku, Slunce svolalo tvorečky a přivedlo je k břehům Wang-wang tak, aby se jim mohla omluvit za všechno trápení a aby jim slíbila, že příště, až se půjde protáhnout, vrátí všechno zase do pořádku jako tentokrát. Všichni byli rádi, že to takhle dopadlo, a řeka se dokonce něco naučila, ale stále tu byla zavřená chatrč a v ní starý mistr.

Wang-wang si moc přála Lu-Fua udobřit, ale bála se, že je jeho stesk tak veliký, že se jí to nepodaří. Tiše plynula okolo jeho dveří a snažila se jen maličko něco zaslechnout, ale marně. Mistr zůstal zavřený a smutno bylo oběma.

Tu ale přispěchal v noci Měsíc. Dovedl řeku až k mladé zatoulané borovici a pomohl jí přemluvit stromek k tomu, aby mistra navštívil. Pramínkem řeka jemně podemlela kousek země, aby nepoškodila kořinky, a na té neklidnější vlnce jí přenesla k mistrovi obydlí.

Ten den se pak Lu-Fu probudil do něčeho neuvěřitelného. Wang-wang zpívala kousíček jedné z nejkrásnějších ukolébavek a lákala ho ven. Slunce mu klepalo na okna i dveře a vítr se smál tolik, až měl pocit, že určitě vyvedl nějakou velikou taškařici. A sotva otevřel dveře a uviděl mladou zatoulanou borovici, jak mu přátelsky kýve a zpívá s řekou, dostal tak velikou radost, že byl stesk i hněv ta tam.

Od toho dne rostla borovice z hor na samém konci řeky Wang-wang a starý mistr učil ukolébavky obě. A nejen je. Širost písní staletých borovic, které by uměly obejmout takřka celý svět okouzila i malé tvorečky, vítr a i samo Slunce. Všichni se začali pilně učit rozmlouvat a zpívat a netrvalo dlouho, celá krajina uměla alespoň kousek a zpívalo se malým, když usínali nebo měli bolístku i velikým, když měli trápení a potřebovali potěšit.

Wang-wang se dál každý rok protahovala, ale vždycky dávala bedlivý pozor a vracela všechno na své místo. Stal se z ní nejpilnější mistrův student a, protože byla sama ohromná a daleká, předávala písně dál do světa dalším řekám.

8. 5. 2002